

Arrest

nr. 106 615 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 mei 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. Volgens uw verklaringen behaalde u in 2006 of 2007 een IT diploma. Vervolgens ging u in de periode 2007 – 2008 aan de slag bij het radiostation Zala FM waar u lessen Engels en computer gaf en als technicus werkte. Nadat u naar aanleiding van deze activiteiten in oktober door taliban werd geslagen besloot u uw werk daar stop te zetten. Daarna werd u als IT-technicus tewerkgesteld in het PHQ (Police Headquarter) als werknemer van AWCC (Afghan Wireless). Na zes maand gaf u deze job omwille van problemen met taliban op. Nadat een film waarin u midden 2009 gedurende een maand acteerde op televisie werd aangekondigd werd het leven u opnieuw lastig gemaakt door de taliban. Vervolgens werkte u sinds

februari 2010 gedurende twee maand twee keer per week als tolk bij een kapper voor de Amerikaanse troepen. Sindsdien werkte u niet meer. Wel ging u soms naar de ABC construction company waar u vrijwillig computers repareerde en het internet gebruikte. Op 30 september 2010 ging u een religieus huwelijk aan met een Amerikaanse vrouw van Indonesische origine. Een maand na het huwelijk keerde uw echtgenote terug naar de Verenigde Staten. Vervolgens trok u in februari 2011 naar Dubai waar u uw echtgenote opnieuw ontmoette en waar u tot maart 2011 verbleef. In mei 2011 kwam uw echtgenote opnieuw naar Afghanistan om het huwelijk officieel te laten registreren. Na een aanslag in Kaboel eind oktober 2011 trok ze terug naar de Verenigde Staten. Begin november 2011 had u voor het laatste contact met haar. Rond 11 november 2011 werd u door de taliban ontvoerd en gedurende 4 maand vastgehouden. Op 15 maart 2012 wist u te ontsnappen. Uw familie regelde een smokkelaar voor u en op 3 april 2012 verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 23 september 2012. U vroeg asiel aan op 24 september 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: diverse foto's; taskara; een kleurenkopie van de taskara van uw vader; een brief van de communication officer van de politie; documenten van de rechtbank i.v.m. uw huwelijk; achtergrondcontrole van de politie; dreigbrieven Taliban; een doorverwijzing voor een medisch onderzoek; kleurenkopie/scan van een document van de HR dienst van AWCC; brief Zala FM; een visitekaartje; een vaccinatieboekje; een certificaat van een opleiding DIT; een certificaat van de politie van Nangarhar; een voorhuwelijkscontract; documenten traditioneel islamitisch huwelijk; echtscheidingspapieren; blossom health care documenten; wenskaartje; een verblijfsaanvraag; een huwelijkscertificaat; geboorteakte Rama Savitri; het Amerikaans paspoort van Rama Savitri; Het Indonesisch paspoort van Rama Savitri.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er door de Taliban vervolgd werd. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 45/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u met de taliban zou hebben gekend. Vooreerst blijken uw verklaringen voor de Commissaris-generaal over de problemen die u met de taliban kende omwille van uw activiteiten bij Zala FM niet overeenstemming met uw beweringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde voor het CGVS immers dat u uw werkzaamheden daar stopzette nadat u werd geslagen (cgvs, p.8 en 14). Voor de DVZ beweerde u echter dat u Zala FM verliet nadat de taliban dit eisten ten opzichte van uw broer (Vragenlijst CGVs, punt 3.5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u verder in oktober 2008 al te zijn gestopt bij Zala FM (Vragenlijst CGVS, punt 3.5) terwijl uit het attest dat u inzake deze job voorlegde blijkt dat u er nog tot in november 2008 zou hebben gewerkt. Het attest dat u voorlegt maakt overigens geen enkele melding van problemen die u met de taliban zou hebben gekend. Ook uw verklaringen over uw activiteiten als acteur weten niet te overtuigen. Zo weet u niet te vertellen of het personage dat u in de film vertolkte een naam had. Verder bleek u vreemd genoeg de naam van de regisseur niet met zekerheid te kennen (cgvs, p.15). U gaf tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal verder aan dat u problemen kreeg met de taliban nadat de trailer op televisie werd getoond. De film zou op DVD zijn verschenen en niet in de bioscoop zijn vertoond (cgvs, p.15). In de vragenlijst van het CGVS liet u echter optekenen dat de film zowel in de bioscoop als op televisie werd vertoond (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Nog inzake uw acteercarrière moet worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel bewijs aanbrengt terwijl men dit redelijkerwijze kan verwachten aangezien u aangeeft dat de film op DVD verscheen en u in de mogelijkheid was een exemplaar ervan te verkrijgen (cgvs, p.15). Evenmin maakt u uw werk als tolk in het kapsalon van FOB Fenty aannemelijk. Zo bleek u zich tijdens het gehoor geen technische termen inzake kapsels meer te kunnen herinneren, kende u enkel de voornaam van de baas van het kapsalon en bleek u de naam van diens vrouw, die de eigenaar was van het kapsalon, helemaal niet te kennen (cgvs, p.16). Dat u de naam van de uitbater van het kapsalon niet kent, is des te opmerkelijk aangezien diens naam op de document met betrekking tot de controle van uw achtergrond wordt vermeld. Wat betreft uw werk bij AWCC (Afghan Besim) moet dan weer worden opgemerkt dat het attest dat u hierover voorlegt een kleurenkopie of een scan van een origineel document betreft. Uw activiteiten bij ABC company liet u dan weer onvermeld in de Vragenlijst van de Commissaris-generaal terwijl u deze tijdens het gehoor voor het CGVS omschrijft als een van de redenen waarom u door de taliban werd ontvoerd (cgvs, p.13). Op basis van het voorgaande kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen over de activiteiten die u zou hebben ontplooid en die telkens tot problemen met de taliban zou hebben geleid. Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn verder onaannemelijk te noemen. Het is immers onaannemelijk dat u nadat u een beroep heeft opgegeven omwille van dreigementen vanwege de taliban steeds opnieuw een job zou aannemen die door de taliban als vijandig zou kunnen worden aanzien. Dit geldt des te meer voor uw bewering dat u af en toe bezoeken

bracht aan de site van de ABC company nabij de luchthaven van Jalalabad waar u zonder enige verplichting of vergoeding zou hebben gewerkt. Aangezien uit informatie van het CGVS blijkt dat dit bedrijf actieve bijstand verleent aan projecten van de internationale troepen in Afghanistan, is het rekening houdend met de confrontatie die u voorafgaandelijk met de taliban zou hebben gehad totaal onaannemelijk dat u het risico zou hebben genomen om opnieuw in conflict te komen met de taliban. Ook de manier waarop u volgens uw verklaringen zou zijn omgegaan met de Engelstalige telefoongesprekken is onaannemelijk. Er kan redelijkerwijze immers worden aangenomen dat, indien het plegen van Engelse telefoontjes in Afghanistan inderdaad als verdacht wordt aanzien, u deze privé-telefoontjes niet in het openbaar, maar achter gesloten deuren zou voeren, te meer aangezien u verklaart al meermaals problemen te hebben gehad met de taliban. De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering niet overtuigen, evenmin als de dreigbrieven van de taliban die u voorlegde. Het is in het licht van de beschuldigingen die de taliban jegens u maakten en de lange duur (vier maanden) van uw gevangenschap immers niet geloofwaardig dat de taliban op het einde van deze gevangenschap opeens nalaten u te blinddoeken of vast te binden, u niet meer slaan, u niet meer in de gaten houden en onvoorzichtig met u omspringen waardoor u makkelijk kon ontsnappen (CGVS, p. 16 en 17). Uw verklaring dat zij u met rust lieten omdat uw broer beloofd had u te ruilen voor uw vrouw is niet bevredigend aangezien u het was die van spionage werd verdacht en men er dus alle belang bij had u niet te laten ontsnappen (CGVS, p. 17). Wat betreft de ruil met uw echtgenote moet overigens worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van de Commissaris-generaal aangaf dat u wist dat u zou worden vermoord aangezien het onmogelijk zou zijn geweest dat uw vrouw nog naar Afghanistan zou terugkeren (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Voor het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw vrouw tijdens uw gevangenschap naar Afghanistan was afgereisd (cgvs, p.17). In het kader van uw ontvoering en gevangenschap is het bovendien bevreemdend dat, wanneer u gevraagd wordt wat men van u wou en wat men gedurende die vier maanden tegen u zei, u niet verder komt dan dat ze u sloegen en dat ze met uw broer over uw vrouw praatten (CGVS, p. 16). Ook uw omschrijving van uw ontsnapping is niet aannemelijk. Er kunnen immers grote vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering dat u door de muur van het gebouw waarin u was opgesloten met water te bewerken zou zijn kunnen ontsnappen (cgvs, p.17). Tot slot blijken de dreigbrieven die u ter ondersteuning van uw beweringen omtrent uw vluchtmotieven voorlegt slechts kleurenkopieën of afdrucken van scans te betreffen. Bovendien blijken de handtekeningen die beide documenten werden aangebracht identiek aan elkaar te zijn. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde meer worden toegekend aan deze documenten. Er kan zelfs worden gesteld dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van uw relaas bijkomend ondergraven. Concluderend moet worden gesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara en die van uw vader houden immers geen enkel verband met de door u aangehaalde problemen maar houden enkel verband met uw identiteit en die van uw vader. Wat betreft de paspoorten van Rama Savitri; haar geboorteakte; kopieën van documenten van de rechtbank in verband met uw huwelijk; de echtscheidingspapieren van Rama Savitri en het huwelijkscertificaat moet gesteld worden dat hun bewijswaarde beperkt is aangezien het om kopieën gaat en dat deze documenten informatie bevatten omtrent uw huwelijk dat niet wordt betwist. Zo bevatten ook de aanvraag van een verblijfsvergunning ; het voorhuwelijkscontract ; de Blossom health care documenten en het wenskaartje informatie omtrent uw huwelijk die niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban; het formulier van de HR department van AWCC; de brief van Zala FM; uw business card bij ZALA FM; uw vaccinatiekaart; de doorverwijzing voor medisch onderzoek; het certificaat van een cursus DIT; het certificaat van de Nangarhar Police Headquarter en de brief van de communication officer van het Nangarhar Police Headquarter moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan deze documenten, alsook de door u voorgelegde foto's niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Behsud in de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken, naast uw vermeende problemen met de Taliban, geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Te meer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u goed geschoold bent, zo bent u tot de 11e graad naar school geweest en behaalde u een "Diploma for information technology" (CGVS, p. 10). Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de Richtlijn 2004/83/EG en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Hij stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van de verkeerde veronderstellingen en hij betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoeker dat hij in Nangarhar actief was als acteur en dat uit recente, onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat acteurs in de provincie Nangarhar worden vervolgd.

Tot slot stelt verzoeker dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift vijf stukken toe over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

Verzoeker heeft op 11 en 22 maart 2013 via zijn sociaal assistent bijkomende stukken overgemaakt aan de Raad. Het gros van deze stukken bevindt zich reeds in het administratief dossier. De nieuwe stukken zijn een tewerkstellingsattest van Afghan Wireless van 17 juni 2009, een afdruk van een facebookpagina over de film *Just For You* en internetartikels over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

Op 23 mei 2013 heeft de Raad een brief ontvangen waarin verzoeker verwijst naar twee internetadressen.

Op 11 juni 2013 heeft verzoeker een brief overgemaakt met een cd waarop een trailer van de film "*Just for you*" te zien is.

2.2. Verweer

De commissaris-generaal heeft op 26 februari 2013 een nota ingediend, waarin hij vraagt om de vordering van verzoeker ongegrond te verklaren.

Op 17 mei 2013 heeft de commissaris-generaal een schriftelijk verslag ingediend over de stukken die verzoeker op 13 en 25 maart 2013 heeft overgelegd. De commissaris-generaal heeft aan dit verslag drie nieuwe stukken toegevoegd: *subject related briefing* "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", 22 maart 2013, *subject related briefing* "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", 21 maart 2013, *subject related briefing* "Afghanistan" – "Corruptie en valse documenten", 1 oktober 2010.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanspraak.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing immers terecht gesteld dat verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de problemen die hij met de taliban kende wegens zijn activiteiten bij Zala FM niet in overeenstemming zijn met zijn beweringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers dat hij zijn werkzaamheden daar stopzette nadat hij werd geslagen (gehoorverslag, 8 en 14). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde hij echter dat hij Zala FM verliet nadat de taliban dit eisten in een telefoongesprek met zijn broer (vragenlijst, punt 3.5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat beide feiten zich ongeveer tegelijkertijd voordeden en dat hij bij

de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle details kon vertellen. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou vermelden dat de taliban hem sloegen, aangezien dit absoluut geen detail is en een meer doorslaggevende reden lijkt om met zijn werk bij Zala FM te stoppen dan het telefoongesprek van de taliban met zijn broer. Verder stelde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in oktober 2008 met zijn werk bij Zala FM zou zijn gestopt (vragenlijst, punt 3.5), terwijl uit het attest dat hij over deze job voorlegde blijkt dat hij er nog tot in november 2008 zou hebben gewerkt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn contract tot in november 2008 liep maar dat hij in oktober 2008 is gestopt met werken. Het document waarvan sprake is echter geen arbeidsovereenkomst maar wel degelijk een attest dat uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker tot 26 november 2008 bij Zala FM heeft gewerkt.

Verder heeft verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de film waarin hij zou hebben meegespeeld. Verzoeker gaf tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan dat hij problemen kreeg met de taliban nadat de trailer op televisie werd getoond. De film zou op dvd zijn verschenen en niet in de bioscoop zijn vertoond (gehoorverslag, 14 en 15). In de vragenlijst van het CGVS liet verzoeker echter optekenen dat de film zowel in de bioscoop als op televisie werd vertoond (vragenlijst, punt 3.5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er in Jalalabad geen bioscopen meer zijn, dat de film in een soort tent werd vertoond en dat dit nuanceverschil waarschijnlijk bij de vertaling is verloren gegaan. Deze verklaring is weinig aannemelijk en doet bovendien ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op de vraag waar de film werd vertoond uitdrukkelijk verklaarde dat er vroeger cinema was maar dat de mensen nu op de computer of op dvd kijken.

Verder heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing ook terecht gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij niet meer wist of het personage dat hij in de film vertolkte een naam had en dat hij ook niet met zekerheid kon zeggen wie de regisseur van de film was (gehoorverslag, 15). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het personage geen naam had, wat opmerkelijk is aangezien hij eerder verklaarde dat hij niet wist of het personage een naam had. Verzoeker stelt ook dat hij de naam van de regisseur tijdens het gehoor heeft vermeld. Het blijft echter een feit dat verzoeker niet met zekerheid kon zeggen wie de regisseur van de film was. Op de vraag wie de regisseur was, antwoordde hij immers: *"Ik denk dat het Amir Shah Talash [is]. Ik denk het"*. De brief die verzoeker op 11 juni 2013 heeft overgemaakt met een cd waarop een trailer van de film *"Just for you"* te zien is doet geen afbreuk aan al deze vaststellingen.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing ook terecht gesteld dat het onaannemelijk is dat verzoeker steeds opnieuw een job bleef aannemen die door de taliban als vijandig zou kunnen worden beschouwd. Verzoekers betoog dat hij niet beseftte dat de taliban hem steeds van zo dichtbij zouden volgen gaat niet op, aangezien hij na enige malen toch moet beseft hebben dat de taliban hem in het oog hielden. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij voorzichtiger zou worden en dat hij geen jobs meer zou aannemen waarmee hij in de problemen zou kunnen komen, ook al is het heel moeilijk om in Afghanistan werk te vinden, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt.

Ook de manier waarop verzoeker volgens zijn verklaringen zou zijn omgegaan met de Engelstalige telefoongesprekken is onaannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat als deze telefoontjes in Afghanistan als verdacht worden beschouwd, verzoeker deze niet in het openbaar maar achter gesloten deuren zou voeren, temeer daar hij al meermaals problemen had gehad met de taliban. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet dacht dat voorbijgangers zo'n problemen zouden kunnen veroorzaken. Dit komt echter niet overeen met zijn verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daar verklaarde hij immers dat toen hij Engels liep te praten de mensen dachten dat hij een spion was (gehoorverslag, 6). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat de mensen daardoor dachten dat hij samenwerkte met de buitenlanders of spioneerde (vragenlijst, punt 3.5). Verzoeker beseftte op het moment zelf dus wel degelijk het gevaar van de Engelstalige telefoongesprekken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ook dat als hij niet opnam zijn vrouw kwaad en jaloers werd. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker om die reden zijn leven in gevaar zou brengen of dat hij zijn vrouw niet zou kunnen overtuigen van het feit dat hij daardoor gevaar liep.

Wat de ruil met verzoekers echtgenote betreft, heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht gesteld dat verzoeker in de vragenlijst aangaf dat hij wist dat hij zou worden vermoord omdat het onmogelijk was dat zijn vrouw naar Afghanistan zou komen (vragenlijst, punt 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde verzoeker echter dat zijn vrouw tijdens zijn gevangenschap naar Afghanistan was afgereisd (gehoorverslag, 17). Verzoeker stelt in zijn

verzoekschrift dat dit geen tegenstrijdigheid is aangezien hij tijdens zijn ontvoering dacht dat zijn vrouw niet zou terugkeren. Dit blijkt echter niet uit de vragenlijst. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij wist dat hij zou worden vermoord omdat het onmogelijk was dat zijn vrouw naar Afghanistan zou komen. Hij verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens ook dat zijn vrouw met zijn broer had gebeld toen hij bij de taliban zat en dat zij hem zei dat ze van verzoeker wilde scheiden (vragenlijst, punt 3.5). Dit maakt het zeer onwaarschijnlijk dat zijn vrouw vervolgens alsnog naar Afghanistan zou zijn gekomen.

Voor wat betreft de dreigbrieven van de taliban merkt verzoeker op dat de dreigbrieven ondertekend zijn door dezelfde persoon. Deze opmerking doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de brieven slechts fotokopieën zijn waaraan omwille van het manipuleerbare karakter weinig of geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Met betrekking tot al de door verzoeker via zijn sociaal assistent neergelegde stukken kan vooreerst worden vastgesteld dat haast alle stukken reeds in het administratief dossier zaten en mee betrokken werden bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag door de commissaris-generaal.

Met betrekking tot het nieuw bijgebrachte document, het tewerkstellingsattest van Afghan Wireless van 17 juni 2009 blijkt uit informatie toegevoegd aan het schriftelijk verslag van 17 mei 2013 dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan deze documenten dan ook niet om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. Deze vaststellingen gelden overigens voor alle door verzoeker bijgebrachte documenten waarmee hij zijn asielaanvraag pogt te staven.

Waar verzoeker diverse krantenartikelen aanbrengt, waarin bericht wordt over incidenten in de provincie Nangarhar of Jalalabad, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een aantal artikelen van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Uit schriftelijk verslag van 17 mei 2013 van de verwerende partij blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal geenszins betwist dat er ontvoeringen plaatsvinden in Afghanistan. Gelet op wat vooraf gaat kan er evenwel geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering ontvoerd te zijn geweest door de taliban.

Waar verzoeker een afdruk van een facebookpagina neerlegt, en waarbij verwezen wordt naar een film getiteld "*Just for You*", stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste uitleg verstrekt omtrent de aard van het stuk in kwestie, minstens hoe dit stuk de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

De business card van Zala FM en de diverse foto's om verzoekers werkzaamheden bij dit radiostation, alsook het geven van Engels les te kunnen staven hebben, nog daargelaten dat ze reeds bij de beoordeling van de bestreden beslissing werden betrokken, geen objectieve bewijswaarde aangezien deze geen officieel karakter hebben. Hoe dan ook, zoals eerder reeds opgemerkt dienen documenten om er enige bewijskracht aan te ontlenen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De documenten die verzoeker heeft voorgelegd, kunnen hieraan niets veranderen, gelet op het feit dat, zoals supra reeds vermeld werd, er zowel in Afghanistan als in het buitenland netwerken zijn die allerlei valse Afgaanse documenten verstrekken en het feit dat veel valse Afgaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten zijn te onderscheiden (*subject related briefing "Afghanistan" – "Corruptie en valse documenten"*, 1 oktober 2010, 8-10).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad is van mening dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad en op de weg van Kaboel naar Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen*". De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het geweld in de stad Jalalabad en op de weg van Kaboel naar Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, dat de aanslagen eerder zijn gericht op bepaalde profielen en dat de invloed ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De *subject related briefing* "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" vermeldt over de veiligheidstoestand in de stad Jalalabad immers het volgende: "*Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan (m.u.v. Kandahar): criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen*

doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheid in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel ervan wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. In september verwondt een VBIED toch drie burgers. De uitvalsbasis van de AOG zijn de nederzettingen Khalis Family Colony in Surkh Rod en Akhundzada Saheb in Behsud. AOG plannen vanuit deze gemeenschappen de meeste aanslagen op de provinciehoofdplaats. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval" (subject related briefing "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", 21 maart 2013, 22). Over de weg van Kaboel naar Jalalabad wordt het volgende vermeld: "De weg die Kabul met Jalalabad verbindt vervoerde in 2007 dagelijks gemiddeld zo'n 5600 voertuigen per dag. Toen werd geschat dat het verkeersvolume jaarlijks met vier tot acht percent zou toenemen. Dat betekent dat in 2012 er tussen de 6500 en 8200 voertuigen per dag zouden rijden over de weg. Uit de hierboven beschreven situatie voor de provincies Kabul en Laghman blijkt dat het grootste probleem op de weg de verkeersveiligheid is. De directeur van het Burgerlijk Hospitaal van Nangarhar, Dr Humayun Zaheer, verklaarde aan de pers dat er in het Afgaans kalenderjaar 1391 (maart 2012 - maart 2013) bijna 200 doden vielen op de weg tussen Jalalabad en Kabul. Daarnaast vielen er ongeveer 5.000 gewonden. De politie sprak deze cijfers sprak voor dezelfde periode van 121 doden en 81 gewonden. Het verschil is te verklaren doordat vele ongevallen niet worden geregistreerd. De cijfers van het hospitaal zijn daarom veel betrouwbaarder. De oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Ook neemt het verkeer op deze weg de laatste jaren aanzienlijk toe, volgens de dokter. Er gebeuren incidenten gelinkt aan het conflict op de weg tussen Kabul en Jalalabad, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. Overigens dient te worden opgemerkt dat de weg iedere ochtend wordt vrijgemaakt van IED's. Als er willekeurige victim- operated IED's (VOIED's) ontploffen, dan is dat enkel 's ochtends vroeg, alvorens de weg is gecleared. De enkele IED's die binnen de aangeraden reistijden (9.00-15.00) ontploften, waren van het type RCIED. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is" (subject related briefing "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", 21 maart 2013, 23-24).

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Jalalabad en op de weg van Kaboel naar Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Jalalabad en op de weg van Kaboel naar Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER